

»BREZ FAKULTETE ZA DRUŽBENE VEDE NE BI BIL TUKAJ, KJER SEM«

Igor E. Bergant: diplomirani novinar Fakultete za družbene vede, nekdanji športni novinar in urednik, novinar javne televizije in voditelj oddaje *Odmevi*, voditelj prireditev, tečajev javnega nastopanja, kritik, poliglota, rekreativni tekač, nogometni navdušenec, družinski človek in še in še bi lahko naštevali. Na fakulteto je prišel z za študente morda svojevrstnim pristopom, ki se je glasil: če se nečesa lotim, potem je že pametno, da se tega lotim resno! In pri tem pristopu vztraja še danes, triindvajset let po

zaključku svojega fakultetnega šolanja. Od leta 2009 naprej pa kot gostujoči predavatelj sodeluje s Fakulteto za družbene vede pri predmetu *Televizijski praktikum v okviru študijskega programa Novinarstvo*.

Prva stvar, ki se vam prikrade v spomin, ko nekdo omeni FDV.

Pomislil na dom, saj sem takrat živel zelo blizu Fakultete za družbene vede, samo čez cesto. Niti do osnovne šole nisem imel tako blizu kot do fakultete. Vedno se spominjam tudi na zvok helikopterja, saj je

bilo nasproti fakultete pristajališče za helikopter Staneta Dolanca.

Kako to, da ste se odločili za študij novinarstva?

Poklic novinarja mi je postal vseč že zgodaj, res da je bila to sreča, saj je bilo povezano z očetovimi službenimi potovanji (oče Evgen Bergant je bil dolgoletni športni urednik na Delu, op. p.), na katera me je večkrat vzel s seboj. To je bilo po eni strani dolgočasno, saj je moral delati in se ni imel veliko časa ukvarjati z mano, po drugi strani pa mi je to dalo tudi možnost, da od blizu vidim, kako ta poklic deluje. Zelo zgodaj sem videl prednosti in tudi pomanjkljivosti, v tem smislu, da izgubiš ogromno časa in da si zelo malo z družino. Si pa priča zanimivim dogodkom, spoznaviš ogromno novih ljudi in druga okolja. In to me je potem čedalje bolj zanimalo.

Kaj vas je na začetku najbolj navdušilo pri novinarstvu?

Hm, dinamika, mednarodnost. Moj oče je bil športni novinar in je poročal o mednarodnih dogodkih. Meni se je zdelo vedno zanimivo,

da se srečujejo ljudje iz različnih krajev, pod različnimi zastavami, govorijo različne jezike, nosijo različne drese, v bistvu pa opravljajo neko skupno dejavnost. Spoznal sem, da so pristopi novinarjev različni, tako kot so različni ljudje, vendar je smisel tudi v druženju, izmenjavi informacij, spoznavanju različnih kultur, in to me je prepričalo. Življenje je komunikacija in mislim, da je ta komunikacija, interakcija različnih kultur in ljudi globlji smisel našega bivanja na Zemlji.

Kakšna so bila vaša pričakovanja, ko ste stopali na študijsko pot?

Imel sem to srečo, da sem prišel na fakulteto že sredi novinarskega dela. Takrat, v 80. letih, je bila dostopnost do medijev za mlade ljudi, ki so želeli delati, zelo velika. Nekdo, ki je želel delati v novinarstvu, je to možnost slej ko prej dobil. Bilo je veliko medijev, niso še bili tako komercialno usmerjeni, več je bilo priložnosti za delo z mladimi. Jaz sem začel že zelo zgodaj pisati za različne revije in časopise, tudi izven Slovenije, in pa delati na televiziji. Nekako sem vedel, v kakšen poklic grem, imel sem tudi že konkretne izkušnje. Moram pa reči, da sem bil prijetno vznemirjen, ker me je zanimalo veliko stvari. Po eni strani teoretična osnova tega, kar sem praktično že imel priložnost spoznavati, po drugi strani pa me je vedno zanimalo tudi ozadje, zato sem zelo veliko pričakoval in bil tudi ustrezno nagraden z znanjem, recimo na področju zgodovine, politične ekonomije, slovenskega jezika, stilistike. To so bile izjemno koristne, zanimive stvari in po mojem mnenju tudi izjemno kakovostno zasnovane. Moja pričakovanja so bila velika, a so bila tudi izpolnjena.

Kakšen študent ste bili?

Rekel bi, da zelo resen. Tudi zato, ker sem živel blizu fakultete. V principu mi je bilo zelo zanimivo hoditi na predavanja, če se je to le dalo. Imel sem zelo dobre kolege, s katerimi smo hodili tudi ven, čeprav kakšen šampion v druženju res nisem bil, vedno sem bil bolj zadržan. Veljal sem za bolj resnega, moj pristop je bil, da če se nečesa lotim, potem je že pametno, da se tega lotim resno.

Kakšni so bili vaši začetki na televiziji in kasneje v športnem novinarstvu?

Moji dve prednosti – prirojene prednosti – sta bili, da sem z novinarstvom zrastel ter da živim iz multikulturne družine in sem bil na nek način Evropejec v kulturnem smislu, moj prostor je bil vedno širši od tega, v katerem funkcionira velika večina ljudi. Po drugi strani pa sem na televiziji in tudi fakulteti začel tam, kjer so začeli vsi: na čisto spodnjem koncu »prehranjevalne lestvice«. Začel sem

kot redaktor, ki je popisoval kadre, potem pa sem, ker smo te možnosti takrat imeli, zelo hitro prišel do priložnosti, da naredim še kaj več, kakšen prispevek in tako naprej. Sem pa vedno želel delati drugače, saj sem imel tudi izkušnje iz drugih okolij in sem jih upošteval. Takrat se je to opazilo, tudi zato, ker so se ljudje televizije lotevali zelo klišejsko, kot da je ilustriran radio. Jaz sem imel vedno drugačno osnovo in malo drugačne ambicije, kar se je poznalo. Bil sem mlajši in sem imel možnost delati zelo dinamične stvari, ki so bile takrat popularne, konkretno recimo alpsko smučanje. S tem svojim malce bolj sproščenim in mladostnim pristopom sem v športnem novinarstvu zelo hitro izstopal. Pri tem sem seveda imel srečo, ki sem jo na svoj način znal izkoristiti. V določenem trenutku sem bil pravi človek na pravem mestu, vendar zaradi tega nisem spal na lovorikah.

Kaj je botrovalo vaši odločitvi, da športno novinarstvo zamenjate za informativno in postanete voditelj Odmevov?

Prišla je ponudba odgovorne urednice informativnega programa Ksenije Horvat Petrovič in direktorja Janeza Lombergarja. To je bila smela in drzna odločitev, sem jima pa zelo hvaležen, ker sta pri meni zabrenkala na prave strune. Verjetno je bilo to povezano tudi s tem, da sem bil do kolegov, tudi v informativnem programu, do njihovega dela in napak vedno zelo kritičen. Zdelo se mi je pošteno, da če že »vrtim gobec«, sprejemem to priložnost in pokažem, kako naj bi se delalo. Ker samo govoriti in druge učiti, sam pa ne biti v tem položaju, seveda ni pošteno in dosledno. Šlo je za nov izziv, ki sem ga verjetno v tistem trenutku res potreboval, športa sem se morda tudi že malce nasitil.

Takrat je bilo nekaj kritik, skeepse, tudi zasmehovanja na vaš račun.

Se vas je to dotaknilo oziroma vas zmotilo?

Ni me zmotilo. Pomisleki so bili popolnoma legitimni in logični. Zelo resno jemljem vsako argumentirano, dobro utemeljeno kritiko, tudi če je zelo ostra, s tem absolutno nimam problemov. Sam pravim, da vsaka kritika nosi tudi zrno resnice, razen kakih popolnoma za lase privlečenih. Kot rečeno, pomisleki so bili upravičeni, sploh ker so bili pri nas prehodi iz športnega v informativni program zelo nenavadni, v tujini pa recimo sploh niso. Majhen del je k pomislekom morda prispevalo tudi dejstvo, da obstaja predsodek glede športnih novinarjev, češ da so manjvredni. Res pa je tudi, da sem potreboval nekaj časa, da sem našel samega sebe, to priznam.

IGOR E. BERGANT

je diplomiral leta 1993.

je univerzitetni diplomirani novinar.

Kako bi se ocenili kot voditelj Odmevov? So bila izpolnjena vsa vaša pričakovanja?

Kmalu bo pet let, odkar sem začel z vodenjem Odmevov. Svojih pričakovanj, v smislu profesionalne kakovosti, zagotovo še nisem izpolnil, moram pa reči, da tega tudi nisem pričakoval. Sam mislim, da sem se v tem vendarle našel in da sem oblikoval nek svoj slog. Lahko pa je to tudi utvara, to morajo povedati gledalci. Predvsem mislim, da sem pokazal, da je mogoče tudi na drugačen, malce bolj urban način obravnavati določene teme, tukaj mislim predvsem na pogovore. Zelo velika motivacija mi je bilo tudi pripravljati malce drugačne napovedi za prispevke in navsezadnje pokazati, da se dav Odmeve pripeljati več tujejezičnih gostov. Vedel sem, da ne bo lahko, to je res zelo zahtevna novinarska naloga, a sam v tem izjemno uživam in mi ni niti za sekundo žal, da sem se podal na to pot.

Kako je FDV prispeval k uspehu na vaši karierni poti?

Če ne bi bilo FDV-ja, seveda ne bi bil diplomirani novinar. Da, zagotovo je bil FDV ena izmed ključnih postaj na moji profesionalni poti. Precej me je naučil.

Kaj bi svetovali bodočim novinarjem ali pa tistim, ki se še odločajo, ali sta FDV in novinarska smer prava zanje?

Mislim, da je prava pot, je pa seveda uspeh študija ob koncu dneva odvisen od vsakega posameznika. Pomembno je, da stvari, ki se jih lotiš, tudi dokončaš in uresničiš. FDV in novinarska smer ti dasta veliko znanja, vendar ga moraš biti tudi pripravljen sprejeti.

Katarina Plantosar